

== L O N T ==

KI RIANDUSEKUNSTI =
KUKORI

REAALKOOLVA KLASS.

Aj. 789

Loit

Kunsti ja kirjanduse kuuikiri.

N° 1.

Talvekuu 1922.

Tartu Reaalkool V^a klass.

Toimetaja: A. Kinnos.

ERISY TA Fr. R. Kreutzvaldi nim.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

P 10419

Õessõna.

"Loit," on me lipukiri! "Loit!" hüüame meie I^a kl. õppurid. Loitona peab energia, mis senini rinda oli pigistatud! Tavaliselt taxistused, missugused noorust kaunistas. Hinnustate heleda! Noorusjoovastus on seetund vajada emale tee! Loites, lõunendavalt on ta tunginud rinnust välja ideede saavutusele, sest meis noortes häävur energia pole mitte pillatav süü ja sinna. Kindlalt noorudes loomisvõimel, annab I^a klass kuukirja "Loit" välja. Kuukiri, tuues eneses enam-vähem ilukirjanduslisi teeteid, näitab peegeldada I^a klassi õppurite hingeelu; näitab avaldada tundeid, mis valdavad meid noori-vel kirglikemalt kui vanu. Väib olla ka liigume esitens mõneski asjas allpool küütekas, kuid see ei kohuta meid. Meie siht on püüda ideaalsema tulevise poole, mille laajaten võrsume meie noored. Selleks siis loimetavad I^a klassi õppurid oma häälkandjat, "Loitu", hirmates püüdmist ühi-

sele ideaalsele usmäärjile, mida peab saavuta-
tama tõusur sugu!

Teimetaja.

Elu.

Lapsepõlv, lillelõukas
Muie mähtal mängisin.
Lapse põlv, sa süüta puhkas,
Tundmata sul kavatus!

Lapsepõlv ja õitsur noorus-
Peagi nad kaovad.
Kõob süüta puhkas noorus,
Kõrgedesse noovad.

Elulained ruttu kanduvad,
Murekõne teedele.
Suurimad el nad ainult anduvad
Mälestused tagasi.
"Mia esi"

Hiinateol.

Hiinatid valguvad ja helisevad, järle-
jätmata helisevad. Krauh, krauh, krauh,
kõlab vahetpidamata. Kõrged, tuulis-laine-
tarvad rohud, üksikud lilled ja madalad
lehtheinad sahiuvad nagu asiotsides ja
langevad. Mad langevad ja langevad.
Ükselgi niist pole pääsmüt. Helistamata,
järeljätmata valgus ja kerutab surmava
Murtutena langevad vahetpidamata luge-
matud rohud ja sirged angervassad.
valgute sükoobaratiga, mis piluilla mude-
tulitavad ja valgelt värskest lõhnava
ning milles kullakarva püasitina edasi
tagasi põrisevad. Lõõgi vepatusel tõuseb
sükoobaratelt kollakas valge tolmu pilvke.
Pinnamisi üreda udune tõuseb see õhku
ning ujub kõrgelt, ikka kõrgemale. Nagu
kõrbe ma täheksid keset õhu sinisuurmi
vägevate vaimumede juure... too kes hoolit-
vab! Millest ei hooli helisev hiinat.
Pinnad ja punikesed shavad väristavad
kõrsade pöödega, kummardavad ja ühes
lõhkepanemata, viiraste rohkusestega sin-
nitavad ühisinal kõrvale lennates kaare-
edasi, surma külvedes kerutab ürd. Kuid

jõuab ta uhke pilliroo saare juure. Siin
on tuguraid, kes alla ei mõtle keita. Siin
on võitlus äge. Kusad, nasa kajulised lehed
ragiserad ja trestavad enne rahgeraalt
üks teise põuale, kuni muutuivad langetes
ühiseks massiks. Puumid, sünnujulide päänä
pinnade roheliste marite otsas liigutuvad,
kui alt vihat läbi kukiseb. Kõrvalt liu-
sevad kollavad tõlmupilved, mis laialt
ümbrust täites veel suurendavad häirituse-
pilti. Kõrvalt, pinnamisi lainetava õhus
kui salavad, kuni uhked pillirood ise om-
mu lamavad hunnikus. Kaarel. Ja nende
kõrkude all lendavad kaarele ka lugematud
madalad pohukesed, lilled ja lehed, mis nii
näikesed, et neid keegi tähele ei pane, nagu
ei olekski neid. Mingit märki ei jää neist
järele, kui nad kaare all kuisades surevad.
Tahmatata närised, kui mõtted neid elavate
olevuste hulka, neid ikkagi kõrvaid, ilusaid
elusünnitusi, kes chitatud omelt ühest ja sel-
lest samast igavesest materiasst. Kindlasti
närinata mürravad, igivad neid. Looduse
halastamata ~~lüh~~ headus tahab nii. Vihat
heliseb. Nagu masin, see tundeta nägemiseta
raudne õvi, kerutab ta külvates õrma. Nagu

aga, ka nagu surm ise, - nõnda hävilab
ka, ja lõppu polegi sellele hävitamisele.
Aga viikate juhtimas on ju pääsinimene!
Ei aja aga surma karituse pole siin. Nõlles
kaalutud inimene ise juhib viinatil. Esiteks
ta kaatab küll nagu karituses langemata
kohata, kuid koristus sunnib talas töötama.
Käed löövad ja murravad küll kõigest jõust,
kuid mõistmaks pole midagi teha. Tavaliselt
viinases karituse ja lilled langemisest
vaatlemast. Ükskõik on siis talle, kas lan-
gemad sinised, punased või valged lib-
led, kas värsid tihva vangekants või
kahisid pilliroog. Ta lasub vaimu silma-
est mõnda rännata minema ille,
kuni täiesti väsinuks jääb. Ta unustab
mingi ja pane tähele, et ta es langemata
pohud, et lida ümbritsetud purju panees
aromaatide pits, põisvate kuld sivi-
katsioon, et tuisid niidavast ühes temaga
ja et ta korrovalid seoluktaadid kühid,
kas viinat ürgid kaareid laob. Päikesi
halastamata kõrre tusas läigivad viika-
lid edasi ja sahisudes langemata rohu väli.
Pärmud põisuvad tüütavalt mingi
anna rahu. Kõnnute raupa tikuvad

nad kallale, püüavad ja saavad et
merenüüsad jäävad kigile nahale. Ka-
lastamata tulesilmaga ringas päine
sügavsinisest taevast ja ta hammustas
kuumusest roolab kigi ajana. mööda päet
ja ihu ning tueb püüed klapiiraks määrd-
naks. Jäme piinat ja päine magu peedab
pörsaste vahel, rahu harva karastava
jumaliku paistusega tungib üpsin tuule-
pühane. Väsinud on kõik liimmed mid
magu teomu sunnit kurele viisat vägi-
võlt ning paneb nappalinalt kaarele
säraid lille ja ropukõrsi. Tõlled on
mõtted päine teomendavas kiirtuljus.
Nad ei kurele enam ettevalt, kaaluvast,
Vaid aage sepaud veeravad vajuvad
täsa. Ei kütkesta mid. Siis enam jäere
rauge läik ja sinetus ei püüvad pilved,
ei kollase tüüliste seotulvide lõknad ega
rohelised metsa müürid rumberingi. Väi-
muse sumedad vajud katavad tegased
vargud ja mõtted. Ja kui siis pärast söögi-
aeg talle puhkus jäämaks raski surmaani,
kõnna tõi jämb, siis helisevad uneksi viitid,
kõnquad ragisedes vööd anguravrad, tolmavad
villivad ja rüüvad liid, õhus sumisevad aeg-päevad.

Õõsel.

Tõmmedad kibutid ja viimastar' iha;
Rammitud rauvil süül raskemgi liha.
Iharalt, pööduelt wõitleb mat' suud...
Rammitud heideldes mäida läas' tund.
Agnasta mind!
Aäädab weel sind.
Kõrreksini weel!
Õndsuse teil!

Termine töö.

1. Hülus ja mühisur sügise töö,
Tundel on teinida ribedam töö:
Lainid mäena rüü ja veretab,
Kasvud kalurid merel hukutab.
2. Onnetud mehed! Kus leiate teid?
Püramas ainult teid massivad veid!
Rannast pole märki eises pimeduses
Küü kaud äotab teid mere sügavuses.
3. "Kodusid kaldal! Oh süüdate tuld!"
Ohkavad merel hukkujate suud.
Süüdate tuld et näeneme sihti,
"Sihti, kuhu tuleks paatideid juhti."
4. Ja kodusid kuuluvad. Kõrgel kaldal
Loit helkima kannal kodunõela rannal.
Vuli värisel, virgental, suurel päisel
Päel sademaid kangeli laiali valgab.
5. Oh rõõmu, mis tunneb nüüd kalurite siide,
Just siht on tal kindel, kuhu peab ta püüdma,
Loit vilkudes näitab tal kindlasti teed,
Ei sihti suuda varjata massivad veid.
E. Kõrdu

Kevad.

Mahedalt hällib kevadtuul orus,
Tasaselt vilistab köökiu paar.
Kõha pole hingel, kui süvaks müll korus,
Kõle kuulitab mägi ont saar.

Priinē sulistronile ihtule kügub,
Tatajalt pünnole taurasooari lüüb.
Enam ja enam ta sinile liigub,
Küni teda e'õ püs endaste lüüb.

Ööroni tasa rasat kõljub,
Tauleri kiivutab õrnalt ta pääd.
Mõtted wabrad umale tõrjub
Uuistab kõigust, mis ennustaks hääd.

Hingeh, jooku sinagi õhust,
Mida meil keemutab kevade tuul,
Leoku ju korst sest pünnavast õhust,
Mida tal soostab iirka weel hieul.

Kevad täis märskust, magusat elu,
Põosilist jeevastust õnnede mäel.
Kõllab ja pillutab elule ilu,
Kaunistab kõike, mis puutub ta käel.

Eirar

Jääminen Kõrdejärvel.

Kõrdejärv on juba maitsamaalt
kõrde rannast iga järvel on süski veel
tugus jää. Nüüd on nähtunud mõnigi tuule-
hõbe seda purustada ja ka järvel talve va-
litudust muuta, kuid kõik nähtud on taga-
jääjate jäämised. Kõrde ja lootusega pane-
wad rannalainid iga vähematki tuule-
puhangut tähele, kuides ta sihti ja te-
lugust. Kõrdes pöörleb wana roosteta-
hoid plaksist tuulelipp kaevusamba otsas
ja nagu ei hoolinud sellest, et nii palju
silmi ta poole waatavad. Iga kalamees
teab misugune tõpmata suur tähendus
sellel kalasaagi kohta on, kuhu tuul wa-
radel jää saadab wälja ajab. Kõrde on
mõis talvised püügiakidõud jää all wälja
mistud, sest jäämine ajaks neid järvel
jätta, alles lausa meelele.

Tuleks oleti jää meie randa wälja
palub nii mõnigi rannalane jümalalt, kuid
saadamas tulewad talle jälle hävitustööd
mele, mis jää mõni aasta teinud. Ei ole
kuigi suur me, kui jää mõne saunakutsiku
wiltu lünnab wõi teise koguni kohalt liigutab.

Tänään paistat siitpoolsetel kandlastel
õnne olewat. Juba mitmendat päwä puhus
tuul lõuna poolt ja iga minut edati
jää praxuonist kuulla rõõmat.

Ühel hommikul oli tuul määrnis tugev.
Tinokallid pilvesünnad kihutasid tuule-
kiirusel üle tawra. Männik järwe kaldal
hoigas ja ringus värskel lõunatuule kat-
lõhtuote näts. Jää oli just nagu mada soo
ja kandis wärsalt inimegt. Kaldal aares,
kus juba ribake lahtisid wetti oli, pater-
dasid paar kunge laisalt edasi tagasi
ja otsid wärsalt konn ja kate poegi.

Arxi - mis see on? Terre jää nagu
paistab wõnnuwarat, nagu raputaks jäwe
ennast värskel keradise jõuwa. Gemalt
kaugelt kostab isisugune kookin ja wõnnu.
Kõrgel silmapiiril, kus enne hall jää
ja tawras nagu konnu sulant, seal hau-
wab äkki sinakas jeon paistma. Jeon
laieneb ja pikeneb silmanähtawalt. Ümüü
on näha, kuidas jõesse praod lõuad
ja tuule täwel sinine jeon irka laieneb.
Kagisedes põrnawad jäätükkid konnu,
suuremad rohuvad vähemaid oma alla.

Kogu järve pind elab ja liigub... Poole
tunni on lüümine ette ja randa jõud-
nud, tüüridid tahavad edasi liiguda,
aga kallas paneb tugevasti vastu. Neil
^{nagu} jääs jää sin peatama, aga tagant
^{tulevad} uued ja uued tüürid pöörde ja tugesti
lõuseb jäävall kaldale kõrguni. Püüsin
lõngirad pangad kaldale. Siin on neil aga
hõõpis raskem edasi liiguda ja nad
jäävad peatama. Tüht vee peale
lõngis jäävalla edasi, kuni järve kaldale
kõrged jääkummikud tüürid.

Siin kummit keerlesid aured jäämägede
kohal, mis äkki see, kus nii mõ-
nus jätetada oli, sira rellasid. Pärast sü-
sabad väikesest pruunistanud rööpudega
randlused ja tunnevad rõõmu väikesest ke-
raduulest ja rööpivad isiklikis loodeta-
vast heast kalasidast.

Mõne tunni pärast on jää järvelt kadu-
nud, ainult mit mesilla kõrgused jää-
vallid piiravad kallast. Väikesed jõud
rüüduuse valli otsa ronida, sest jää on
ilmski libe ja iga silmapilk vööd rina-
li lennata. Harjale jõudes valdab sind
vägev kevadetuul, mis jälge es möllavad

metsikud talvekütkest vabanenud lainid, taaga tuul sõhvardab sind ümber visama, kuid süüski on ta nii armas ja tas teinud nii palju makedast ja kullust. Esimesed jääd all türlivad lahtise või kohal. Samal järve taga kelenad sullatud kirivater-
ni rupp.

Onnide vahel tõravad mehed paa-
te ja seavad mõlasid nõrda, et esimesel võimalikul juhusel kalaõnne kaitsumise
minna.

Uudishimulikult vartab päike pilve-
de vahelt välja, naga inestades laine-
tavat järve ja kõrged jääkuhje. Päike
ise ei teagi kõrgu selle jeeves, et ta pea-
tegniks oli. Mis aga port ta terve oma
kehaga pilvede peidust välja ja saa-
dab oma kiivid üle kogu looduse, ära-
hates ja elustades kõiki meid, kes alles
talveunest ärilivad.

Mhil.

Kevadõhku nägemused.

Kevad, see armu oodatud ja igatsatud
aeg, mis raudsele talvele südikumena
järgneb on käes. Täis õilmeid ja ilu laiu-
tab ta enmast üle looduse. Täis noorus-
võrskust liiguvad temois tasased puhan-
gad, pühkides viirused talojääsused põh-
ja, kus veel müüdis kirvitab talokaitmus.
Loodus ikka enam ja enam imbedes ke-
vadesse surmib ent meelitab iga hinge-
list enesesse. Tahes oha tahtmata poengi
kodust, püüvast toast, kus ohtu tulekul
igas nurgas kortide kari täis kumalikeid
mõtteid naerab, võlja vänavale-puustik-
ku. Mähe kevadteul silitab mu nägu
nii ärnalt ja paitavalt, et kõik kahtle-
sed elust, mis vili tuba põhie on kuu-
pinud, näivad kaduvat. Tunnen ene-
ses jõudu kui määratud võlge kasvav-
vat ning inimestan inimkingi, kes riuu-
tud eel pigistustest ja loodusest
igatsesed süiski mõllegi nõrgema idee
poole. Kellede ajus pole nokka kuhuma-
haks valgus ning tõde, sest rämp, mil-
lega sebiti on söödud hinge nõu-
be kuse võtseguet olevat. Inimestan hin-

gi üle, kes arduunud lõbudele, mommen-
taalsetele lõbudele, unustades die kõrg-
mad püüded. Unustades ülembingelist
lõbu, mille ohoriks peetakse laupõhja igä-
naks, kuid millele süüski teedmata näk-
ku lüüakse. Tundes viha nagu min-
sõo vastu, poen puustiku kirka pingi-
le. Toetan pää kätele, ning unistan õn-
nest, mis kaugel ent mille saavutamise-
ks pole võimabust kuid unistan siiski..

.....

Loojener päike purpurpunasel fae-
vas kaanel pillutab õni veripunaseid
kiiri kui vni piisku mulli vaaku. Oh-
nelt neelan neid, sest ma hirmustan-
sin tead, vead mis kirjeks minust ene-
sist ning viisutaks mu huuli, mis ja-
nunenud, die, sinust. Kõgu kevadpärs-
kus kaab mu soostest ning sinna tü-
lib jubeduse tunne, mida suurendab
vee möödar neistesalk. Nad kõik on
paljastatud rindadeni. Ka kaetud
kil kehka osa kaatab ainult ärn udu-
looviline klsit, mis võimaldub terava-
mal silmal tungida katete taha.
Kuid paksenevad võhised varjud

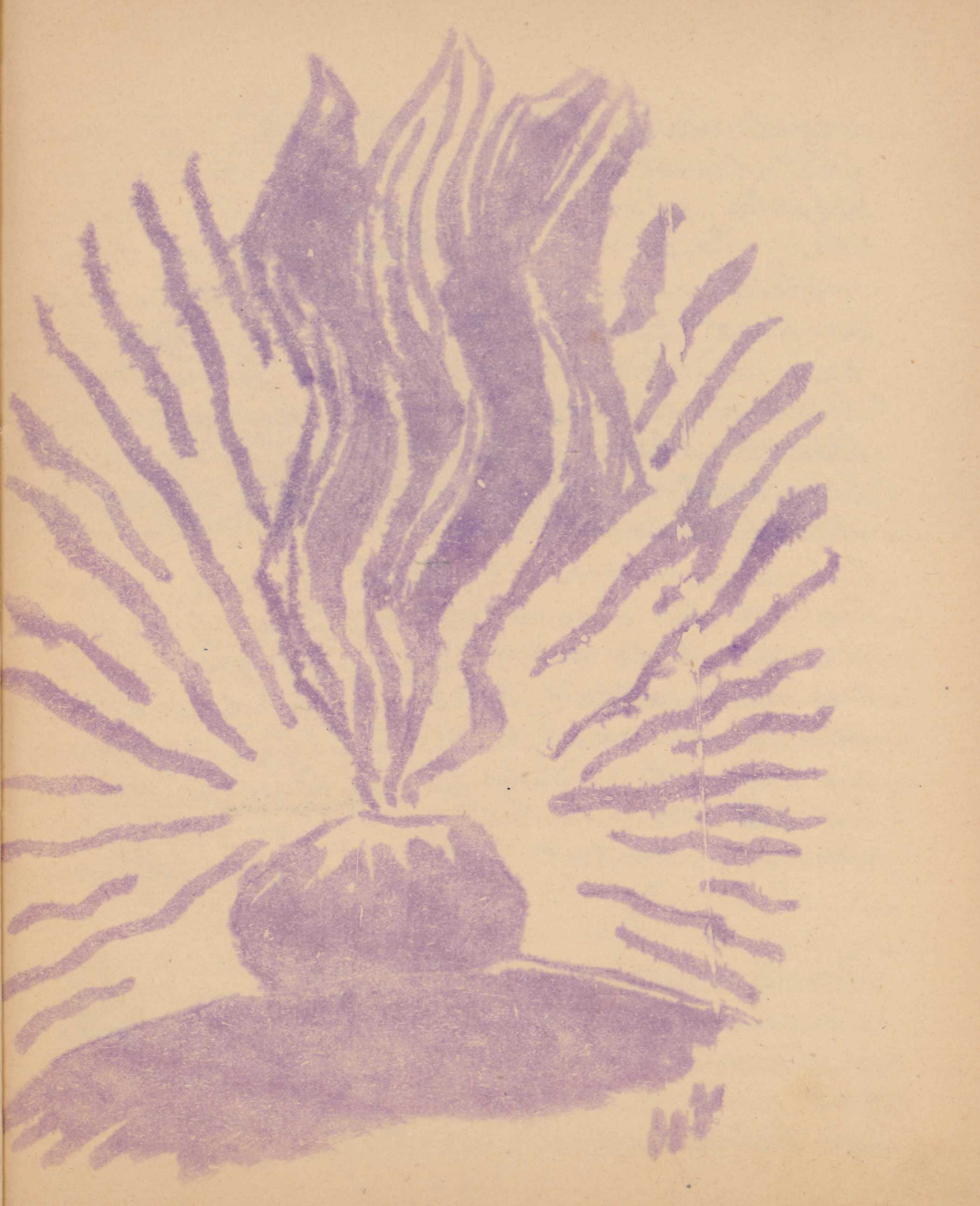
mässivad ikka enam ja enam neid
asju su silmist inimesse. Sulle tõrkab
minna naiste karjust lõhnõlide haas,
mis pitsitud, et kaotada higiauru
teiste rinnal hingimast. See mõistad
nende mõtteid, mis muus ei seisa kui
kõrgedes, kui meelitades mehi kassu-
kõbele, suudlustele. Kuis saada ainult
meeldivamaid meesetele, et kordki joo-
buda make rinnal ja imeda enmast
ta huultele.

Kuid see pole veel kõik, just kui
sunnitult mõõduvad täna, sest kõr-
val asubast nurgast, kus isten, imme-
sed. Ja minuist rõõdub aeglasele, kept-
le võetades vana raam. Naistad on
ta turjale küüru vajutanud, aas-
tad on ta juukseid ja habeme lu-
mivalgeks pleekinud. Aja lained
täis kulisemad viha ja õrnemad hel-
lust on teda tallustanud. Ja ikka
ta tammub, tammub edasi just
kui otsides igavikku, kuis on ja ei
ole.

Tahaks olla üksi, näha mitte
pedagi hingelist, sest just nendest võib

ingeda halastamata elu viitsituse. Tä-
maks jõusta nende eest ära kaugale, kau-
gele kevadise - lüüsi maale, kus elus
ükski ning anduks täitsa iseenesle. Tä-
seks enhaat siis raputada elu vaud-
setel sõrmedel ja paitada ta siidistel
käitel. Viimaks äga alles jrobu käi-
gest sellist ilmuks nende kingelega
täidetud elust vaevatud siingelis-
te seksa prohveta, kuulutades õn-
ne ja õnnistust.

Süül tõuseb. mü kontidesse elu,
sest kodu ümbrus hakkistub kirkast
valgusest. Täpust puust, kivist, inimesest
laketavad valguskired. Ma väri-
sen ning pisem enhaat pingil koorma-
le. Kogu puieetik ümbrusega ja kau-
gel ja lähedal minust ^{hüvitab} mind
pilkavalt. Täga inimene väetist laju-
selt kuni väeti vanakeseri ^{maeral} mind.
Akisti tõuseb kesk seda hüvitavat hin-
gede karja säriseva valguse sootel
õmu ette oleus, kes kolelarn merima-
dust, ehkki tal inimese kuje. juuk-
sed, mis tal pääs, on kui ringjeda-
vad tulitradid ja silmad kui tõv-

leegid ning nõrgu määratu drinnassi.
Lõllutavalt häälil avas ta suu, mis oli
põhjatu sügavuse algpunkt. Ta lallu-
das: „Sa! inimene! Kuis lapsed sa omi
mõtetele ennast asjata vaevata. Kuis
su need kenad kaarutused, mida see
pää on tuhanded kordi himustanud.
Mine ja lõbutse! joo ise ja heida ennast
lõbude ohveriks, suudle omi kirgosiid!
Lase neil kasutada, sest selles on süüta!
No, mine, mine! — Ah, sa ei lähe! Sa
tahad arvustada, Teisi. Tahad nende
tegusid ise trooni ette pillata, et ise naer-
da, kui tede nende silmi tõrjib. Kuid
kuis oled sa ise? Miks arvustad sa teisi,
kui ise samasugune oled? Ole ise parim,
suis arvusta ning heida teistele nende
tegusid ette! Sa soovitakse mängupall ole
Sõnede vahel! Põgene hing! Põgene!

Axisti puutes miski külma asi mulle
pihku. Ohmatasin ja hüppasin püs-
siti. Koik on väike. Ma olen uimastat-
vas unes maganud. Päi hüügab
sui talikaul. Sõnnis haigutab kell kaks

test. Nüüd alles märgan hulkurekoera
võlle nina mu ärataja oli
Siinse.

Lõkendavad sünd.

Loone.

Kuue lõpetas hommikuse teise kire-
mise. Seelal kuuldes häppasin voodist
välja, tõmbasin paigaldatud põlvredede ja
plüüsi jalgaja ja varustasin jalad ka-
he pabri sukkaadega. Tõista oli juba
tõige külm ja koolimaja ei olnud ka-
just lähedal. Tõida pidi silmas pi-
dama. Kui suu olen pesnud, Tõida
võikäs, pilma ja lamada reieken-
di pruukstiks lauale. Tõida söömist
kojasin vaamatud kokku. Ah soo!
Tõida on joonistus. Kästi paber ja
värvid kaasa võtta. Pistiti vaama-
tud kotti ja astusin välja. Tõida
pisu ja Tõida võides tõttasin üle
lõkendavate väljade suitseva kom-
naga koolimaja poole.

Tõida langesin. Langesin süga-

vate kunstideude ohvris. Ah! ärarää-
rimata häa on alla Tema ohvri. Tõu-
ta imeda enese Word, kolletada ning
kokkulangeda Tema käes.

Nägin, kuidas õpetajanna tabava-
te, elavate joontega heile etteastatud
kuuppi paberile kandis, sellejärel suu-
re pintsliga kätte võttis ning vesivärvi-
dega tõnirikkalt üle värvis. Ta se-
letas, et sääl palju värvitoone näha on,
kuna ma sääl ühtaimust tooni nä-
gin. Tema silm oli arenenud, Tema
käsi oli harjunud ja see paistis mulle
rikkaliku võimena, mida igalüks ei
sunda omandada.

Olin ällatatud.

Tund joonistama hakata võttis mi-
nus kooju. Kindlas lootuses, et mu
tööd, mis ette võtan, korda lähevad
ja et need peavad korda minema
hakkasin joonistama.

Arvabell koolipõlde ajal toimivan-
dud joonistuste näitusel võtsid mu
joonistused rekord. Minul oli neid
kõige rohkem ja kokkusulavate rohke-
te toonidega. Suure huviga kuulasin,

kuuldas mu töid küide ti, mind näha ta-
heti. Nii tuleviku kunstnikuks ülistati.
Mõnda minu töidest sooviti ära osta aga,
kinnna tegejat minust ei saanud. Na-
ha väärilis oli minule liig väikene,
parema meelega tahtsin joonistusi
endale jätta. Suurema lootuse pa-
rim õpetajanna peale, kes minu
suurt eelne pidasid, kuid joonistusi
jäid müüma.

Kõlasi õppisin Tartus.

See võrdlemisi käärikas linn pak-
kus mu silmalele palju uut. Kõva-
del kuulin kooli noitusest, kuhu kõi-
kide õpilaste käsitööd ja joonistused
välja pandavad, mis hästi tehtud.

Onas klassis olin joonistamise
võlvi esimene. See veel mind ei rahul-
danud. Tahtsin, et joonistuste kogu
näitusel sama suur oleks, kui ta
esimeste tehinate järele oli, et mei-
le soovitati kodus pühade ajal jo-
nistada, siis võisin selle nõuande tä-
nuuga vastu. Paar päeva pärast
seka lõpetati õpetöö ja meie õpilased
sõitsime muna — pühadeks koju.

Tööpäevaks valisin esimese püha.
Tegingi polnud võimalik, sellepärast et ma
juunistusi tahtsin teha 2 koha, millest
mul kõige rohkem hääid ja halba mäletu-
susi oli. Jäta teada maad ära karta et
kavandisel ajal raske olnud. Esimesel päeval
aga oleks hobusega saanud, kui vanema
te teada kirika oleks läinud. Et mitte
oma ettevõtetest loobuda, pidin oma le-
ka naha kaitseks võtma.

Esimene püha!... See mõte käis töomu-
hõiskena päest läbi ja järgmisel silmapil-
gul oli voodist väljas. Oli ju tarvis
abinõusid korraldada, ilma et keegi mär-
kaks. Kõhe läksin kapi juure, võtsin plo-
ki plüütsi ja gemmi, pakkisin lusas-
ti pakettisse ja pistsin paketi tasku.

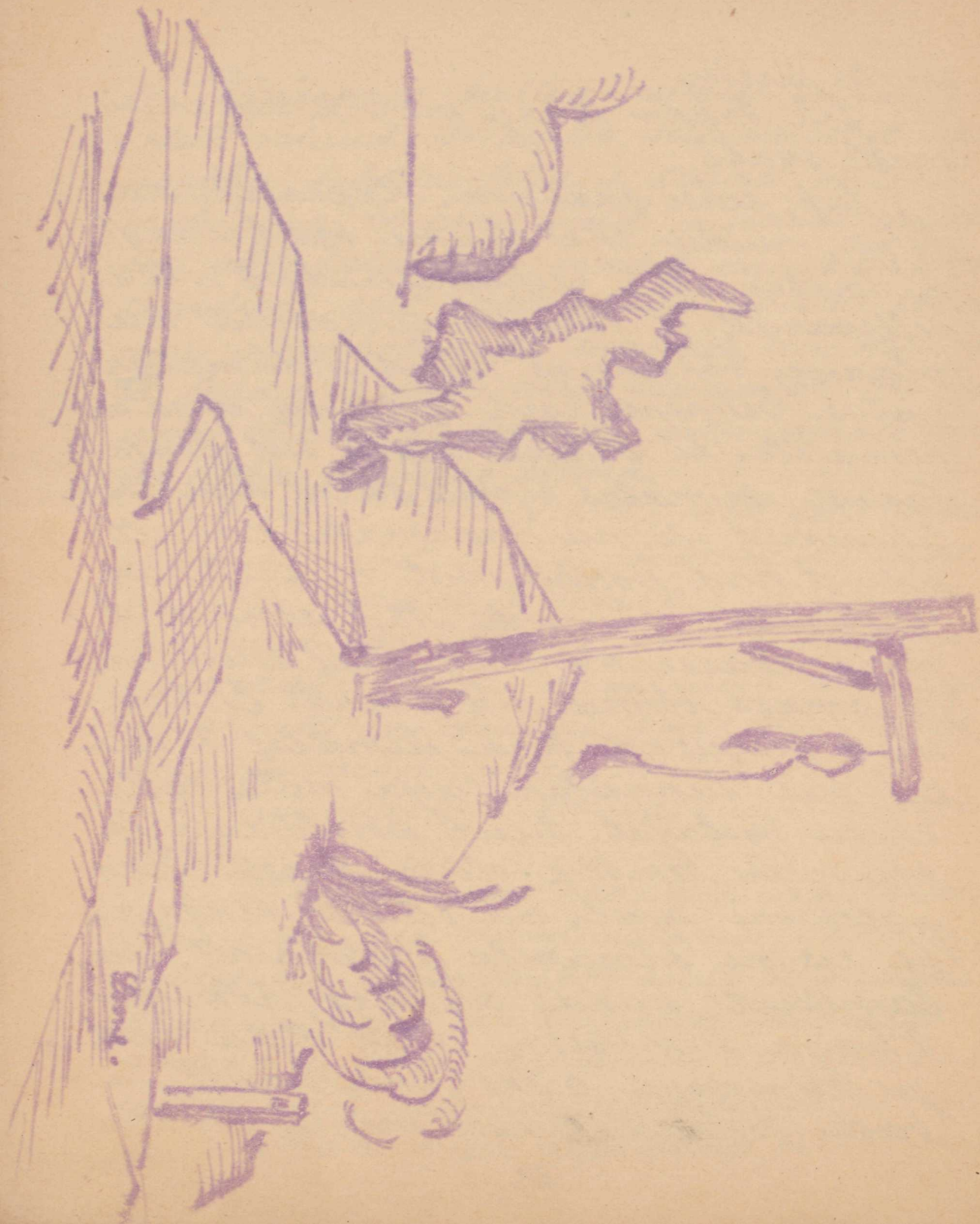
Sain vaevalt valmis, kui ema sisse
astus.

"Noh, Johannus, kas ka kiriku lähed?"
Mida pidin ma nüüd ütleva? Tundsin,
kuidas mu süda võis peksis ning kiirelt
hõõris ja vajus mu lootustega täidetud
rinda. Kui oleks pajaatanud oma plaanest
oleks need jäänud unistusteks. Ei! Tul-
gu mis tuleb, nüüd aga elasi ja kütsin

emale järele.

"Jah, tahar ikkagi minna. Kes kohvi
varsti saab?"

"Jah, kohvi saab pea. Haxea aga see-
dina, muidu ehk jääme veel hiljaks!"
ja löökski. Ma püüasin. Võib olla
sellepärast, et ema ei oimanud mu
plaanide, või püüas mind südamatu-
nistus. Esimene kord valetasin ema va-
nematele. Ei võinud teist, sest joonis-
tamise võimatus rippus sellest ära. Koo-
likandust oli mu vanematele küllalt,
aga et need joonistamist ei sallinud,
kohus mind rängelt. Nad soovisid, et
jõidin kiriku kirkona, sääl kuulama
ja omaks võtma mis pakuti. Üht pe-
sitses minus ka viha. Jumalad ja kir-
kut ma tunnistari, aga mitte tolle
kiriku õpetajad. Suur kõriloikaja ja
võimeja ämblik. Oli ta Saksas oku-
patsioonil ajal. Tä oli hingekarja-
ne, kes iga silmapilga valmis oli ema.
Lambaid hundi sööks jätma.
Vihaga silmitsesin alati toda meest
jõu kesimesena oleks ma häält ta
vasta tõstnud, kuidas minu võimuses

Stone.

oleks olnud.

Parajasti, kui palistat olin selga aja-
mas sõnas vend.

"Ega poiss kiriku lähel. Tal on teised
plaanid."

"No kiik ma näen. Kui lugu nii, siis
võib ta ka kodu jääda," rõõvis ema.
"Ei taha uskuda, et koolipoiss nii ru-
mal on ja sinna enmast teisele näi-
tama läheb."

Vabandasin end sellega, et August ai-
nult tüli rovis nagu see kivi liikult
ta viis.

Nend märkused tulid sõtamatute
et enmast mitte ära anda, sasisin
võimal koelast kinni ja tegin koo-
junud viisi natuke sporti. See näis
koiki rahuldavat. Endised manitse-
vad väed muutusid tagasi püha-
deks kujudeks.

Rahuldatuselt astusin välja. Tä-
jeldamata fore kevadilm. Täikese he-
lendavad kiired tungisid maad pü-
hale. Kaugelt läbi kõnnikuse udu
kostas vaskri müsin. Süda hüpas. Hi-
kassin kiirt sõitu. See ei lubanud se-

H.V.

da aga oma hõlbuse pärast ja
sellepärast sõitsime pool jälg-jäälalt,
pool seasoorku. Järg. abt.

*

*

*

Merimees sõidab hõlluväl pinnal
ja võitleb hullavate lainetega. Me
pole külm merel, kuid siiski on kül-
lalt tõrni ja laineid, mis meist üü
paistavad. Tõrvena pääsime hõll-
luvast saadusest, aga palju tegutse-
mise aega olime kaotanud. Puhkas
sime, et tagasi võtta kaotatud aega.
Aga naja saarnehel meel on kumb-
kõsine enne veetõuse, nii leides ka
veel meie hulgast hingi, kus süi-
kus elutus lõhnas.

Uli pää kaela oma kuuksinja
Lõitü kirjutas, et mitte hiljaks jää-
da, tegime siia üksikud vääraru-
sed, millede pärast austatud luge-
jad Teilt vabandust palume.
Järgmise nimeid tahame puudusteta
näha!

Talitaja Jaaska.

Sisu:

Toimittaja: Cessina,
Mia äiti: Eln. Osel.
Age: Heinasteel
E. Kändu: Formine äi
Einari: Lood, Hivadohtu
nägemused.
Nihil: jääminen tööstöjäljell
Loone: Lõchendavvad söed
Talitaja Luugiätele.

